

Всеукраїнський літературний конкурс «Розкрилля душі»,
присвячений 85-річчю від дня народження
Ліни Костенко

Поезія ця душу нам зціляє

Номінація «Літературна творчість»

Робота учениці 10-Б класу
комунального закладу Миронівської
загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №1
Миронівської районної ради Київської області
Мигитко Юлії Олександрівни

Керівник:
Зленко Любов Миколаївна, учитель-методист
української мови і літератури

Поезія ця душу нам зціляє

Костенко Ліна – гарно й милозвучно.

Лунає це ім'я сьогодні гучно.

Вселяє віру і дає надію,

Бо втілимо нарешті свою мрію.

Поезія ця душу нам зціляє.

Сам Бог, мабуть, її благословляє.

Для нас вона – немов весняна злива,

Її рядки жагучі і правдиві.

Вона натхненна, чиста, барвінкова.

Звучить в моєму серці її слово.

Із музою, як з рідною сестрою,

Навік поєднана у поступі новому.

Війною загартоване дитя

Дитинство і стрільба із автоматів.
Прогулянки під шум німих гранат.
Молитва-шепіт двох пораниених солдатів.
І сонце-рута визирає із-за хат.
Боролась з страхом немічна дитина,
На ноги вільно піднімалася сама.
Нещастя стало щастям сизокрилим —
Вже знала Ліна, що таке війна.
Дивилась в очі смерті й усміхалась,
Бо мала віру в те, що все мине.
І щезне скоро біль. Тож не вагалась:
Нехай війна навіки вже засне!
Відкриті двері, промінь ясно сяє,
За ниточку тримає сенс буття.
І в світ широкий мужньо вирушає
Війною загартоване дитя.

Від Лесі, Ольги, Ліни наш початок

Гортаючи життєписи жіночі,
Я зазираю кожному з них в очі.
У мудрості глибини поринаю
І щирі, ніжні душі відчуваю.
Коли читаю їх, то бачу зорі.
І відкриваю зміст рядків прозорих.
Мене любові крила огортають
І слід глибокий в пам'яті лишають.
Від Лесі, Ольги, Ліни наш початок.
Їх творча спадщина – безцінний спадок.
Вони палкі, нестримні, одержимі.
Їх почуття відверті, сильні, зримі.
У долі вони статків не прохали,
Та іспит на життя завжди складали.
У боротьбі серця їх гартувались,
І вірність ідеалам не зламалась.
Звучать ці голоси – таланту сила.
Поезія їх суть буття відкрила.

Як промінь сонця, всіх вона торкнулась –

І враз країна наша стрепенулась.

Душа співуча цих жінок єднає,

Думки крилаті кожна із них має.

Немає меж їх творчому натхненню.

Безсмертя духу – їм величне ймення.

До Ліни - України думка лине

Ми є народом – в цьому наша сила.

Ми волю маємо, а воля має крила.

Немає місця у серцях ваганням –

Любов є, віра, щирі сподівання.

До Ліни - України думка лине:

Чом ворог рідну землю не покине?

Хто зрадники? Серед своїх шукати?

Яка їх народила на світ мати?

Болить душа і серденько ридає.

Допомогти країні як – не знає,

Коли ніколи не побачить мати сина,

Не привітає батько рідної дитини.

Так не повинно бути в цьому світі,

Бо хочуть мирно жити батьки й діти.

Нікому не здолати їх завзяття,

Не розпалити розбрату багаття!

Слова її – немов молитва

Слова її – немов молитва.

Так хочу повторяти їх.

Це не за славою гонитва,

А глибина думок святих.

Немає зайвого у світі,

В усьому має бути суть.

Її словесних барв суцвіття

Любов і щирість нам несуть.

Високі помисли і слава гомінка

Високі помисли і слава гомінка.

Виріє в жінці цій дух боротьби.

І праведна її поезія дзвінка

Не знала сорому ніколи і ганьби.

Те, що боліло, виливалось у рядки.

Незламна її муза і пророча.

Збігають дні, хвилини, місяці й роки.

Та завжди квітне доля її творча.

